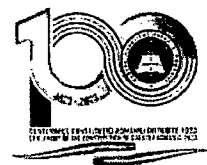

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ A ROMÂNIEI
CABINET PREȘEDINTE

Dosar nr.664A/2023

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ
REGISTRATURĂ JURISDICTIONALĂ
NR. 6054 / 08 AUG 2023

Domnului

IONEL – NICOLAE CIUCĂ

Președintele Senatului

Biroul permanent al Senatului

754. / 9.08.2023

SENATUL ROMÂNIEI

Nr.// 2201 / 08.08.2023

Vă comunicăm o copie a Deciziei Curții Constituționale nr.286 din 24 mai 2023, prin care Curtea Constituțională, a admis obiecția de neconstituționalitate și a constatat că Legea pentru modificarea și completarea Legii – cadru nr.153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice este neconstituțională.

Vă asigurăm, domnule Președinte, de deplina noastră considerație.

PREȘEDINTE,

MARIAN ENACHE

ROMÂNIA
CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

Dosarul nr.664A/2023

DECIZIA nr.286

din 24 mai 2023

**referitoare la obiecția de neconstituționalitate a Legii pentru modificarea și completarea
Legii-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice**

Marian Enache	- președinte
Mihaela Ciochină	- judecător
Cristian Deliorga	- judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	- judecător
Laura-Iuliana Scânteii	- judecător
Elena-Simina Tănăsescu	- judecător
Varga Attila	- judecător
Patricia-Marilena Ionea	- magistrat-asistent

1. Pe rol se află soluționarea obiecției de neconstituționalitate a Legii pentru modificarea anexei nr.I la Legea-cadru nr.153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, obiecție formulată de un număr de 54 de deputați aparținând Grupului parlamentar al Uniunii Salvați România, precum și deputați neafiliați.

2. Obiecția de neconstituționalitate a fost înregistrată la Curtea Constituțională cu nr.1863 din 21 martie 2023 și constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr.664A/2023.

3. **În motivarea obiecției de neconstituționalitate** se susține că legea supusă analizei de constituționalitate a fost adoptată cu încălcarea prevederilor constituționale ale art.1 alin.(5), ale art.61 alin.(1) și ale art.75 și 138. Astfel, în ceea ce privește critica de neconstituționalitate raportată la prevederile art.61 alin.(1) coroborat cu art.75 alin.(1) din Legea fundamentală, autorii obiecției amintesc că respectarea principiului bicameralismului Parlamentului României

reprezintă o condiție extrinsecă de constituționalitate a legilor, recunoscută ca atare în jurisprudența Curții Constituționale. În acest sens, sunt amintite Deciziile nr. 472 din 22 aprilie 2008, nr. 1029 din 8 octombrie 2008, nr. 62 din 7 februarie 2017 și nr. 710 din 6 mai 2009, în care Curtea Constituțională a statuat că prevederile Constituției nu permit adoptarea unei legi de către o singură Cameră, fără ca proiectul de lege să fi fost dezbătut și de cealaltă Cameră.

4. De asemenea, arată că prevederile art.75 din Constituție nu exclud niciuna dintre Camere din mecanismul legiferării. Totodată, alin. (4) și (5) din acest articol constituțional prevăd modul de rezolvare a posibilelor conflicte de competență între prima Cameră sesizată și Camera decizională, dar nu există un text în Constituție care să permită Camerei decizionale să se îndepărteze de la limitele sesizării date de soluția adoptată de către prima Cameră sesizată.

5. Diferențele majore de conținut juridic dintre forma proiectului de lege adoptat de Senat, ca primă Cameră sesizată, și forma legii adoptate de Camera Deputaților, în calitate de Cameră decizională, sunt de natură să încalce principiul bicameralismului, în sensul că forma finală a legii, în redactarea adoptată de Camera decizională, se îndepărtează în mod substanțial de forma adoptată de Camera de reflecție, ceea ce echivalează practic cu excluderea acesteia din urmă din procesul de legiferare. Or, legea trebuie să fie rezultanta manifestării de voință concordante a ambelor Camere ale Parlamentului.

6. Este adevărat că în dezbaterile unei inițiative legislative, Camerele au un drept propriu de decizie asupra acesteia, dar principiul bicameralismului nu poate fi respectat decât atât timp cât ambele Camere ale Parlamentului au dezbătut și s-au exprimat cu privire la același conținut și la aceeași formă ale inițiativei legislative.

7. Curtea Constituțională a stabilit două criterii esențiale pentru a se determina cazurile în care, prin procedura legislativă, se încalcă principiul bicameralismului: pe de o parte, existența unor deosebiri majore de conținut

juridic între formele adoptate de cele două Camere ale Parlamentului și, pe de altă parte, existența unei configurații semnificativ diferite între formele adoptate de cele două Camere ale Parlamentului. Întrunirea cumulativă a celor două criterii este de natură să afecteze principiul constituțional care guvernează activitatea de legiferare a Parlamentului, plasând pe o poziție privilegiată Camera decizională, cu eliminarea, în fapt, a primei Camere sesizate din procesul legislativ.

8. Raportat la actul normativ supus analizei de constituționalitate, autorii sesizării arată că din compararea celor două versiuni ale legii reiese nu doar faptul că la Camera Deputaților, în calitate de Cameră decizională, a fost adoptat un amendament care nu a fost pus și în discuția Senatului și care a condus la o configurație diferită semnificativ între formele adoptate de cele două Camere ale Parlamentului, ci chiar că au fost discutate două proiecte de lege total diferite din perspectiva conținutului.

9. Astfel, în timp ce la Senat se discuta despre salarizarea funcțiilor de conducere din învățământul superior, la Camera Deputaților a fost adus un amendament care schimbă însăși esența actului normativ, iar discuția s-a axat pe introducerea unor sporuri pentru personalul din cadrul Agenției Naționale de Integritate, eliminându-se Senatul din procesul legislativ. Soluția constituțională pentru această situație este expres precizată în Constituție, respectiv întoarcerea proiectului la Senat pentru discutarea amendamentului adus la Camera Deputaților, traseu constituțional care nu a fost respectat.

10. Completarea făcută de Camera Deputaților nu are nicio legătură nici cu forma adoptată de Senat și nici cu obiectul de reglementare al propunerii legislative, așa cum a fost el asumat prin expunerea de motive. În susținerea acestei critici, invocă cele reținute prin Deciziile Curții Constituționale nr. 407 și 408 din 21 septembrie 2022 cu privire la încălcarea principiului bicameralismului în situații în care Camera decizională a reglementat cu privire la o altă categorie ocupațională decât cea avută în vedere de Camera de reflecție.

11. În critica pe care o formulează, autorii sesizării arată și că reglementarea Legii pentru modificarea anexei nr.I la Legea-cadru nr.153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice este nejustificată și nefundamentată, iar expunerea de motive este, atât formal, cât și substanțial, neconformă din perspectiva normelor de tehnică legislativă prevăzute în Legea nr.24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative referitoare la motivarea proiectelor de acte normative, aspect incompatibil cu principiul legalității statuat de art. 1 alin. (5) din Constituție. Astfel, expunerea de motive a propunerii legislative votate nu cuprinde nicio justificare/fundamentare a propunerii legislative din perspectiva necesității introducerii unor sporuri pentru personalul din cadrul Agenției Naționale de Integritate. Nu sunt clar prezentate cerințele care reclamă intervenția normativă și nici principiile de bază avute la introducerea sporurilor respective pentru personalul Agenției Naționale de Integritate.

12. În susținerea acestei critici, este invocată Decizia nr. 710 din 6 mai 2009, prin care Curtea Constituțională a reținut că în expunerea de motive a legii analizate nu se regăsea motivarea cu privire la niciuna dintre soluțiile preconizate, ceea ce este contrar prevederilor constituționale și prevederilor legale ale art. 29-31 din Legea nr. 24/2000, referitoare la motivarea proiectelor de acte normative, sub aspectul instrumentelor de prezentare și motivare, precum și al cuprinsului și redactării motivării, și ale art. 1 alin. (5) din Constituție.

13. Tot astfel, prin Decizia nr. 682 din 27 iunie 2012, Curtea Constituțională a constatat că dispozițiile art. 6 din Legea nr. 24/2000 instituie obligația fundamentării actelor normative. Lipsa unei fundamentări temeinice a actului normativ în discuție determină, pentru motivele arătate, încălcarea prevederilor din Constituție cuprinse în art. 1 alin. (5) și în art. 147 alin. (4).

14. Prin Decizia nr. 139 din 13 martie 2019, Curtea Constituțională a statuat și că fundamentarea temeinică a inițiativelor legislative reprezintă o exigență impusă de dispozițiile constituționale menționate, întrucât previne

arbitrarul în activitatea de legiferare, asigurând că legile propuse și adoptate răspund unor nevoi sociale reale și dreptății sociale. Accesibilitatea și previzibilitatea legii sunt cerințe ale principiului securității raporturilor juridice, constituind garanții împotriva arbitrarului, iar rolul controlului de constituționalitate este de a asigura aceste garanții, opuse oricărei intervenții legislative arbitrare.

15. În conformitate cu dispozițiile art.16 alin.(2) din Legea nr.47/1992, sesizarea a fost transmisă președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele lor de vedere asupra sesizării de neconstituționalitate.

16. **Guvernul** apreciază că obiecția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Astfel, cu privire la criticile de neconstituționalitate formulate în raport cu prevederile art.61 alin.(1) și art.75 din Constituție, arată că, pe cale jurisprudențială, Curtea a stabilit cele două criterii esențiale pentru a se determina cazurile în care prin procedura legislativă se încalcă principiul bicameralismului, respectiv existența unor deosebiri majore de conținut juridic între formele adoptate de cele două Camere ale Parlamentului și existența unei configurații semnificativ diferite între formele adoptate de cele două Camere ale Parlamentului. Cu toate acestea, stabilind limitele principiului bicameralismului, prin Decizia nr.1 din 11 ianuarie 2012, Curtea a observat că aplicarea acestuia nu poate avea ca efect deturnarea rolului de Cameră de reflecție al primei Camere sesizate în sensul că aceasta ar fi Camera care ar fixa în mod definitiv conținutul proiectului sau propunerii legislative (și, practic, conținutul normativ al viitoarei legi), ceea ce are drept consecință faptul că cea de-a doua Cameră, Camera decizională, nu va avea posibilitatea să modifice ori să completeze legea adoptată de Camera de reflecție, ci va avea doar posibilitatea să o aprobe sau să o respingă. Astfel, Curtea a mai precizat că, cont de aceste aspecte, este de netăgăduit că principiul bicameralismului presupune atât conlucrarea celor două Camere în procesul de elaborare a legilor, cât și obligația acestora de a-și exprima prin vot

poziția cu privire la adoptarea legilor; prin urmare, lipsirea Camerei decizionale de competența sa de a modifica sau de a completa legea astfel cum a fost adoptată de Camera de reflecție, deci de a contribui la procesul de elaborare a legilor, ar echivala cu limitarea rolului său constituțional și cu acordarea unui rol preponderent Camerei de reflecție în raport cu cea decizională în procesul de elaborare a legilor. Într-o atare situație, Camera de reflecție ar elimina posibilitatea Camerei decizionale de a conlucra la elaborarea actelor normative, aceasta din urmă putându-și doar exprima prin vot poziția cu privire la propunerea sau proiectul de lege deja adoptată/adoptat de Camera de reflecție, ceea ce este de neconceput. În consecință, Curtea a reținut, prin Decizia nr. 624 din 26 octombrie 2016, că art.75 alin.(3) din Constituție, atunci când folosește sintagma „decide definitiv” cu privire la Camera decizională, nu exclude, ci, dimpotrivă, presupune ca proiectul sau propunerea legislativă adoptat/adoptată de prima Cameră sesizată să fie dezbătut/dezbătută în Camera decizională, unde i se pot aduce modificări și completări. Însă, în acest caz, Camera decizională desigur că nu poate modifica substanțial obiectul de reglementare și configurația inițiativei legislative, cu consecința deturnării de la finalitatea urmărită de inițiator. În concluzie, după cum a reținut Curtea Constituțională în Decizia nr.842 din 9 decembrie 2021, deși forma adoptată de Camera Deputaților, prima Cameră sesizată, diferă de cea adoptată de Senat, Cameră decizională, între cele două forme ale legii nu există diferențe majore de conținut, legea finală dând substanță și efectivitate scopului urmărit de inițiator, Guvernul României. Curtea a constatat astfel că legea, în redactarea pe care a adoptat-o Senatul, nu se îndepărtează în mod esențial de textul adoptat în Camera Deputaților și nici de obiectivele urmărite de inițiativa legislativă, prin modificările aduse Senatul reglementând o normă care a fost pusă în dezbateră primei Camere sesizate, elementul novator nefiind semnificativ, de substanță, ci, dimpotrivă, el circumscriindu-se obiectului de reglementare, astfel că dispozițiile legale criticate nu încalcă art.61 din Constituție; din contră, modul în care a fost adoptată legea

criticată constituie o aplicare a principiului bicameralismului, caracterizat de colaborarea dintre cele două Camere ale Parlamentului.

17. În ceea ce privește criticile referitoare la încălcarea art. 1 alin.(5) din Constituție, Guvernul apreciază că acestea nu vizează aspecte intrinseci, proprii normei juridice, ci se referă la aspecte exterioare acesteia, cum ar fi conținutul instrumentului de prezentare și motivare, aspecte care nu pot avea, în sine, o reală substanță constituțională, deoarece nu pot afecta, direct sau indirect, vreun drept, vreo libertate sau vreun principiu fundamental, așa cum este reflectată valoarea constituțională a principiului legalității în considerentele de principiu constatate în jurisprudența mai sus indicată.

18. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au transmis Curții Constituționale punctele lor de vedere asupra obiecției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând obiecția de neconstituționalitate, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, dispozițiile legii criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr.47/1992, reține următoarele:

19. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art.146 lit.a) din Constituție, precum și ale art. 1, 10, 15 și 18 din Legea nr.47/1992, republicată, să soluționeze obiecția de neconstituționalitate.

20. **Obiectul controlului de constituționalitate**, potrivit sesizării, este Legea pentru modificarea anexei nr.I la Legea-cadru nr.153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice. Curtea constată că acesta este

este titlul legii în forma adoptată de Senat, dar autorii sesizării critică forma adoptată de camera decizională, respectiv Camera Deputaților, titlul legii fiind, în această redactare, Legea pentru modificarea și completarea Legii-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, care are următorul conținut: „**Articol unic.** - *Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea 1, nr. 492 din 28 iunie 2017, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:*

1. *La anexa nr. 1, capitolul 1, litera A, punctul 1, numărul curent 6 se modifică și va avea următorul cuprins:*

«6.	Director de departament ^{*)} Director de extensie universitară ⁾	S	10423	14037	4,17	5,62»
-----	--	---	-------	-------	------	-------

2. *La anexa nr. VIII, capitolul II, litera A, punctul II, punctul 4, la nota de la litera b), după punctul 2 se introduce un nou punct, pct. 3, cu următorul cuprins:*

«3. *De sporul pentru risc și suprasolicitare neuropsihică prevăzut la art. 5, secțiunea 1, capitolul VIII al anexei nr. V la prezenta lege beneficiază și personalul din cadrul Agenției Naționale de Integritate. Sporul nu se ia în calcul la stabilirea limitei prevăzute la art. 25 din prezenta lege. Categoriile de personal și mărimea concretă a sporului se stabilesc prin ordin al președintelui Agenției Naționale de Integritate.»*”

21. Autorii sesizării consideră că, prin modul în care a fost adoptată, legea supusă analizei de constituționalitate încalcă următoarele prevederi din Constituție: art.1 alin.(5) privind obligația respectării Constituției, a supremației sale și a legilor, art.61 alin.(1) privind rolul Parlamentului, art.75 privind sesizarea Camerelor Parlamentului și art.138 referitor la bugetul public național.

22. Examinând procesul legislativ al legii supuse controlului de constituționalitate, Curtea constată că, la data de 19 octombrie 2022, a fost înregistrată la Senat Propunerea legislativă pentru modificarea și completarea Anexei nr.I a Legii-cadru nr.153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, inițiată de un număr 27 de deputați și senatori. Documentul cuprindea un articol referitor la completarea reglementării privind funcțiile de conducere din învățământul superior, prevăzute la pct. 1, capitolul 1, subcapitolul I, A. *Salarii de bază pentru funcțiile din învățământ*, din anexa nr.I la Legea-cadru nr.153/2017. Efectul modificărilor era acela al acordării pentru directorul de extensie universitară a unei salarizări identice cu salarizarea directorului de departament.

23. La data de 6 februarie 2023, Legea pentru modificarea anexei nr.I la Legea-cadru nr.153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice a fost adoptată de Senat, fiind trimisă, la aceeași dată, Camerei Deputaților, în calitate de Cameră decizională. Aceasta a adoptat Legea pentru modificarea și completarea Legii-cadru nr.153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, la data de 14 martie 2023, într-o redactare ce conținea amendamentele propuse de Comisia pentru muncă și protecție socială din cadrul Camerei Deputaților prin Raportul nr.4c-9/130 din 21 februarie 2023. Între altele, aceste amendamente priveau introducerea unei noi dispoziții legale la anexa nr.VIII la Legea-cadru nr.153/2017 prin care se acorda un spor de suprasolicitare neuropsihică personalului din cadrul Agenției Naționale de Integritate.

24. Potrivit criticilor formulate de autorii obiecției de neconstituționalitate, diferențele de conținut și formă dintre legea propusă de inițiatori și legea adoptată de Camera Deputaților sunt de natură să aducă atingere prevederilor art.61 alin.(1) și art.75 din Constituție, care consacră principiul bicameralismului.

25. Față de această critică, instanța de contencios constituțional reține că în jurisprudența sa cu privire la principiul bicameralismului a dezvoltat o veritabilă doctrină privind acest principiu și modul în care acesta este reflectat în procedura de legiferare. Ținând seama de indivizibilitatea Parlamentului ca organ reprezentativ al poporului român și de unicitatea sa ca autoritate legiuitoare a țării, Constituția nu permite adoptarea unei legi de către o singură Cameră fără ca proiectul de lege să fi fost dezbătut și de cealaltă Cameră (Decizia nr. 710 din 6 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 358 din 28 mai 2009, sau Decizia nr. 89 din 28 februarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 13 aprilie 2017, paragraful 53). Legea este, cu aportul specific al fiecărei Camere, opera întregului Parlament, drept care autoritatea legiuitoare trebuie să respecte principiile constituționale în virtutea cărora o lege nu poate fi adoptată de o singură Cameră (Decizia nr. 1.029 din 8 octombrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 720 din 23 octombrie 2008, Decizia nr. 3 din 15 ianuarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 71 din 29 ianuarie 2014, Decizia nr. 355 din 25 iunie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 509 din 8 iulie 2014, paragraful 38, Decizia nr. 624 din 26 octombrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 937 din 22 noiembrie 2016, paragraful 39, Decizia nr. 765 din 14 decembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 134 din 21 februarie 2017, paragraful 29, Decizia nr. 62 din 7 februarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 161 din 3 martie 2017, paragraful 32, sau Decizia nr. 393 din 5 iunie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 581 din 16 iulie 2019, paragraful 66). Ca urmare, dezbaterile parlamentare a unui proiect de lege sau a unei propuneri legislative nu poate face abstracție de evaluarea acesteia în plenul celor două Camere ale Parlamentului. Așa fiind, modificările și completările pe care Camera decizională le aduce proiectului de lege sau propunerii legislative adoptat/ adoptate de prima Cameră sesizată trebuie să se

raporteze la materia și la forma în care a fost reglementată de prima Cameră. Altfel, se ajunge la situația ca o singură Cameră, și anume Camera decizională, să legifereze, ceea ce contravine principiului bicameralismului (Decizia nr. 472 din 22 aprilie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 336 din 30 aprilie 2008, sau Decizia nr. 89 din 28 februarie 2017, precitată, paragraful 53).

26. Stabilind limitele principiului bicameralismului, Curtea a apreciat că aplicarea acestuia nu poate avea ca efect deturnarea rolului de Cameră de reflecție al primei Camere sesizate. Este de netăgăduit că principiul bicameralismului presupune atât conlucrarea celor două Camere în procesul de elaborare a legilor, cât și obligația acestora de a-și exprima prin vot poziția cu privire la adoptarea legilor (Decizia nr. 1 din 11 ianuarie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 53 din 23 ianuarie 2012, sau Decizia nr. 89 din 28 februarie 2017, paragraful 55).

27. Curtea a stabilit două criterii esențiale pentru a se determina cazurile în care, prin procedura parlamentară, se încalcă principiul bicameralismului: pe de o parte, existența unor deosebiri majore de conținut juridic între formele adoptate de cele două Camere ale Parlamentului și, pe de altă parte, existența unei configurații semnificativ diferite între formele adoptate de cele două Camere ale Parlamentului. Întrunirea celor două criterii este de natură să afecteze principiul care guvernează activitatea de legiferare a Parlamentului, plasând pe o poziție privilegiată Camera decizională, cu eliminarea, în fapt, a primei Camere sesizate din procesul legislativ (Decizia nr. 710 din 6 mai 2009, precitată, Decizia nr. 413 din 14 aprilie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 291 din 4 mai 2010, Decizia nr. 1.533 din 28 noiembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 905 din 20 decembrie 2011, Decizia nr. 62 din 7 februarie 2017, precitată, paragraful 29, sau Decizia nr. 89 din 28 februarie 2017, paragraful 54).

28. Așadar, bicameralismul nu înseamnă ca ambele Camere să se pronunțe asupra unei soluții legislative identice, în Camera decizională putând exista abateri inerente de la forma adoptată de Camera de reflecție, desigur, fără schimbarea obiectului esențial al proiectului de lege/prounerii legislative. A nega posibilitatea Camerei decizionale de a se îndepărta de la forma votată în Camera de reflecție ar însemna limitarea rolului său constituțional, iar caracterul decizional atașat acesteia ar deveni iluzoriu. S-ar ajunge la un veritabil mimetism, în sensul că cea de-a doua Cameră s-ar identifica, în ceea ce privește activitatea sa legislativă, cu prima Cameră, neputându-se îndepărta în niciun fel de la soluțiile legislative pentru care a optat prima Cameră, ceea ce este contrar, până la urmă, chiar ideii de bicameralism. Prin urmare, nu se poate susține încălcarea principiului bicameralismului, atât timp cât legea adoptată de Camera decizională se referă la aspectele principale pe care le-a avut în vedere propunerea/proiectul de lege în forma sa însușită de Camera de reflecție. În acest sens, modificările aduse formei adoptate de Camera de reflecție trebuie să cuprindă o soluție legislativă care păstrează concepția de ansamblu a acesteia și să fie adaptate în mod corespunzător, prin stabilirea unei soluții legislative alternative/complementare care nu se abate de la forma adoptată de Camera de reflecție, în condițiile în care aceasta este mai cuprinzătoare sau mai bine articulată în cadrul ansamblului legii, cu realizarea anumitor coroborări inerente oricărei modificări (Decizia nr. 765 din 14 decembrie 2016, paragrafele 37 și 38, Decizia nr. 377 din 31 mai 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 586 din 21 iulie 2017, paragraful 45, și Decizia nr. 412 din 20 iunie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 570 din 11 iulie 2019, paragraful 57).

29. Raportat la cauza de față, Curtea constată că Legea pentru modificarea anexei nr.I la Legea-cadru nr.153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în forma dezbătută și adoptată de Senat,

în calitate de Cameră de reflecție, a avut în vedere introducerea unei prevederi care, așa cum reiese din expunerea de motive, privea reglementarea salarizării pentru o funcție din învățământ nou-introdusă prin Legea nr.255/2022 pentru modificarea și completarea Legii educației naționale nr. 1/2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 744 din 25 iulie 2022, respectiv cea de director de extensie universitară. Reglementarea apare astfel ca fiind necesară pentru asigurarea dreptului la salariu al persoanelor care exercită această funcție, drept ce constituie o componentă a dreptului fundamental la muncă (a se vedea, în acest sens, Decizia nr.872 din 25 iunie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.544 din 28 iunie 2010).

30. Modificările introduse în cuprinsul Legii pentru modificarea anexei nr.I a Legii-cadru nr.153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice prin amendamentele Comisiei pentru muncă și protecție socială din cadrul Camerei Deputaților se referă la acordarea unui spor pentru o altă categorie profesională, respectiv personalul din cadrul Agenției Naționale de Integritate, prevăzută într-o anexă distinctă a Legii-cadru nr.153/2017, respectiv în anexa nr.VIII care reglementează salarizarea pentru Familia ocupațională de funcții bugetare „Administrație”.

31. Astfel, această completare apare, în acest context, ca o inițiativă exclusivă a Camerei decizionale, care nu se circumscrie obiectului de reglementare avut în vedere de Camera de reflecție ce vizează, în mod strict, necesitatea asigurării dreptului la salariu pentru persoanele care ocupă o anumită funcție în învățământ. Din contră, fără a fi justificată necesitatea ori existența unei legături cu obiectul de reglementare, Camera decizională a reglementat în sensul acordării unor sporuri pentru o categorie profesională distinctă.

32. O asemenea diferență între cele două forme ale legii criticate privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice este apreciată ca fiind majoră și

implică o configurație semnificativ diferită a legii față de forma adoptată în Camera de reflecție.

33. O astfel de concluzie este susținută și de jurisprudența Curții Constituționale în care s-a reținut că reglementarea, în Camera decizională, cu privire la personalul dintr-o altă familie ocupațională decât cea avută în vedere de Camera de reflecție constituie o abatere majoră, ce atrage în mod implicit o configurație semnificativ diferită a legii față de forma adoptată în Camera de reflecție (Deciziile nr. 407 din 21 septembrie 2022 și nr. 408 din 21 septembrie 2022, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1202 din 14 decembrie 2022).

34. Prin urmare, Curtea constată că legea supusă controlului de constituționalitate a fost adoptată cu încălcarea principiului bicameralismului, fiind înfrânte prevederile constituționale ale art. 61 alin. (1) coroborate cu cele ale art. 75.

35. Ca urmare a constatării viciilor de neconstituționalitate extrinsecă determinate de încălcarea prevederilor constituționale menționate mai sus, Curtea reține, în acord cu jurisprudența sa, că nu mai este necesară examinarea celorlalte critici de neconstituționalitate formulate de autorii obiecției de neconstituționalitate (a se vedea, în același sens, cu titlu exemplificativ, Decizia nr. 747 din 4 noiembrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 922 din 11 decembrie 2015, paragraful 35, Decizia nr. 442 din 10 iunie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 526 din 15 iulie 2015, paragraful 33, Decizia nr. 545 din 5 iulie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 638 din 25 iulie 2006, sau, *mutatis mutandis*, Decizia nr. 82 din 15 ianuarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 33 din 16 ianuarie 2009, sau Decizia nr. 531 din 18 iulie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 674 din 2 august 2018, paragraful 41).

36. Pentru considerentele arătate, în temeiul art.146 lit.a) și al art.147 alin.(4) din Constituție, precum și al art.11 alin. (1) lit.A.a), al art.15 alin.(1) și al art.18 alin.(2) din Legea nr.47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Admite obiecția de neconstituționalitate și constată că Legea pentru modificarea și completarea Legii-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice este neconstituțională.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Președintelui României, președinților celor două Camere ale Parlamentului și prim-ministrului și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 24 mai 2023.

**PREȘEDINTELE
CURȚII CONSTITUȚIONALE**

Maria ENACHE
PREȘEDINTE
CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

MAGISTRAT ASISTENT,

Patricia Mariana Ionea

